

ILUZII ȘI NOIMĂ

Lilia Manole

Iluzii senine, spuneți- mi ce vedeți,
Acolo un- desăvârsirea se strecoară!?
Altarul mușchilor, de verde, iscodiți,
Ori dulcea miere, în vene, ce- i amară?

Extazul pulberii într- un neant de cui,
Ori visul, ce s- a spart în înfieratul ghem?
Trădările oștenilor, sau viața soarelui,
În care tot pământul e un gol monden?..

Iluzii senine, spuneți- mi, ce simțiți,
Când vă apasă vântul, în mlaștina cu nuferi?
O adiere rară, ce în plăceri o țintuiți,
Să nu goliți nici lacul, nici ceru-n care sufăr?

Iluzii, mânați- mă prin voi, pe mine,
Să răsplatesc și eu c-un adevăr- minciuna,
Scăldați- mă, în vise, așa cum se cuvine,
Iluziile mele, visarea mea e una.

Iluzii senine, să nu mă miluiți, nicicând,
S-audă Domnul de a mea eternizare...
Ochii deschiși au visele, ce fulguie pe rând,
Și- aduc alte iluzii, de stele născătoare...

Iluzii scurte, ca și astă viață, vă treceți,
Cum râurile trec și sub o alta nouă formă,
Dar nu uitați privirea mea să mi-o alegeți
Din a luminii vrajă, nestinsă-n noimă!..

Lilia Manole